

Győri Ítéltábla
Gf.IV.20.073/2012/9.szám

Az ítéltábla dr. Varga Andrea ügyvéd által képviselt **I.r. és II.r. felpereseknek** a Darida és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r.** és a dr. Kovátsits László ügyvéd által képviselt **II.r., a III.r. és IV.r. alperes** ellen kártérítés megfizetése iránt a Veszprém Megyei Bíróság 2011. december 8. napján kelt 1.G.40.005/2011/38. szám alatti részítélete ellen a IV.r. alperes által 45. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Ez ellen a részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az irányadó tényállás szerint a felperesek, illetve a II. és IV.r. alperesek között 2006. november 14-én ellátási szerződés jött létre a II.r. alperes egészségügyi ellátási kötelezettségébe tartozó ellátás biztosítása céljából, a IV.r. alperes alapító okiratának III. pontjában meghatározott feladatok teljes körű ellátására, a IV.r. alperes és az I.r. alperes között hatályban lévő finanszírozási szerződésben foglalt kapacitások erejéig.

A felek az ellátási szerződésben megállapodtak arról, hogy 2006. december 31-én a szerződés mellékletét képező külön okiratban rögzíteni fogják a IV.r. alperesnek - a II.r. alperessel szemben fennálló tartozáson kívüli - harmadik személyekkel szemben fennálló kötelezettségeit és követeléseit, a kötelezettségeket a II.r. felperes átvállalja, a IV.r. alperes pedig ennek fejében a követeléseit - beleértve az I.r. alperessel szembeni követeléseit is - engedményezi a II.r. felperesre.

Az ellátási szerződésben szereplő tartozásátvállalási és követelésengedményezési kötelelemnek megfelelően 2006. december 12-én a felperesek, valamint a II. és IV.r. alperesek szerződést kötöttek az ellátási szerződés kiegészítése tárgyában. Eszerint a IV.r. alperesnek az ellátási szerződésben rögzítettek szerinti tartozásait a II.r. felperes átvállalta, a IV.r. alperes pedig ennek fejében a követeléseit, beleértve az I.r. alperessel szembeni követeléseket is engedményezte a II.r. felperesre. Erre tekintettel megállapították, hogy a II.r.

felperes által nyújtott szolgáltatás folyamatos, továbbá megállapodtak abban, hogy a finanszírozási szerződés érvényességének első hónapjától az I.r. alperes a korábbi időszakra vonatkozó teljesítmény alapján járó összeget is közvetlenül a II.r. felperesnek utalja át. Rögzítették, hogy a II.r. felperes a tevékenysége végzéséhez finanszírozási előleget nem kapott, így visszafizetési kötelezettség nem terheli.

A II.r. felperes és az I.r. alperes 2006. december 20-án kötötték meg alapszerződésüket az egészségbiztosítás egészségügyi szolgáltatásaira 2007. január 1-től kezdődő hatállyal, határozatlan időtartamra.

A felperesek és a II., IV.r. alperesek között 2006. december 12-én létrejött szerződést a II. és IV.r. alperesek 2007. január 4-én juttatták el az I.r. alpereshez. A 2006. október havi teljesítmények után járó finanszírozási díjat az államkincstár január 2-án utalta el a IV.r. alperes részére, 73.620.400,-Ft értékben. Ezen összeget a IV.r. alperes nem utalta tovább a II.r. felperes részére.

A felperesek, valamint a II. és IV.r.alperesek 2006. november 14-én az ellátási szerződés mellett beruházási és vagyonhasználati szerződést is kötöttek. Megállapodtak abban, hogy amennyiben a szerződés a felek érdekkörén kívül eső bármely okból szűnik meg, úgy a szerződés megszűnését követő 30 napon belül elszámolnak egymással.

A felperesek 2009. novemberében bejelentették a II.r. alperesnek, hogy a szerződést megszüntnek tekintik, a szerződés gazdasági és érdekbeli lehetetlenülésére hivatkoztak. A II.r. felperes 2010. március 22-én az ellátási szerződés megszűnésére hivatkozással kérte a működési engedély visszavonását, az ÁNTSZ a működési engedélyt 2010. április 30-ával vonta vissza. A felek között a szerződés megszűnésével kapcsolatban jog- és elszámolási vita keletkezett.

A felperesek keresetükben az alperesekkel szemben összesen 791.934.187,-Ft iránt érvényesítettek igényt. A II.r. felperes ötödleges keresetében a II. és IV.r. alpereseket egyetemlegesen kérte 73.620.400,-Ft és ennek 2007. január 3-ától járó késedelmi kamata megfizetésére kötelezni, arra hivatkozással, hogy az engedményezésben foglaltakkal szemben a 2006. október havi finanszírozást a IV.r. alperes nem utalta tovább a II.r. felperes részére. Feltételezte, hogy az összeg nagysága miatt az ezzel kapcsolatos döntés a IV.r. alperes egyedüli tagjának, a II.r. alperesnek a hatáskörébe tartozott. Erre alapította az egyetemleges marasztalásra irányuló igényét.

A II. és IV.r. alperesek ezen kereseti kérelem elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy a II.r. felperes csak annyi finanszírozási hónapra jutó díjazásra tarthat igényt, amennyit ténylegesen elvégzett. Az engedményezés jogszabályba ütköző volt, továbbá a IV.r. alperes a kórház üzemeltetésére használata fel az utalt finanszírozási összeget. Vitatták az egyetemleges felelősséget is.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott részítéletében kötelezte a IV.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II.r. felperesnek 73.620.400,-Ft-ot és ennek 2007. január 3-ától a kifizetésig járó, a mindenkori késedellel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat + 7 % mértékű kamatát. A II.r. alperes egyetemleges marasztalására irányuló keresetét elutasította.

A II.r. felperest, a II.r. alperest és a IV.r. alperest illető perköltség tárgyában a határozathozatalt mellőzte.

Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a felperesek, valamint a II. és IV.r. alperesek a 2006. november 14-én megkötött ellátási szerződés II.4. pontjában foglaltaknak megfelelően kötötték meg a 2006. december 12-i megállapodásukat. Megállapodtak, hogy a kórháznak az okiratban rögzített kötelezettségét a szolgáltató átvállalja, a kórház pedig ennek fejében a követeléseit, beleértve az OEP-pel szembeni követeléseit is a szolgáltatóra engedményezi. Ezen megállapodás megfelelt az akkor hatályos 43/1999. (III.3.) Kormányrendelet 6/c. §. (5) bekezdésében foglaltaknak, amely szerint ha a finanszírozási szerződés azért szűnik meg, mert az ellátási kötelezettségek körébe tartozó közszolgáltatások nyújtására az egészségügyi közszolgáltatásért felelős szerv más egészségügyi szolgáltatóval egészségügyi ellátási szerződést kötött, akkor a finanszírozási szerződés megszűnését megelőzően nyújtott és elszámolható teljesítmények után járó díjat az OEP a megállapodó, illetve a szerződő felek erre vonatkozó külön megállapodása szerint utalványozza. Kifejezett jogszabályi lehetőség volt tehát arra, hogy a IV.r. alperesnek OEP-pel fennálló finanszírozási szerződése megszűnése előtt nyújtott és elszámolható teljesítménye után járó díjat az OEP a II.r. felperes részére utalja ki. Nem ütközik jogszabályba tehát ezen megállapodás.

A felek megállapodásából kitűnően a II.r. felperes a IV.r. alperes tartozásait ellenérték fejében vállalta át, a IV.r. alperes által nyújtandó szolgáltatás az őt a 2006. december 31-i fordulónapon megillető követelések II.r. felperesre való engedményezése volt.

Alaptalannak ítélte a II. és IV.r. alperesek azon védekezését is, hogy a 2006. október hónapra járó finanszírozási díj azért nem illeti meg a II.r. felperest, mert csak annyi havi finanszírozásra jogosult, ahogy hónapot ténylegesen teljesített. Az e körben felhívott jogszabályi rendelkezés ugyanis 2006 decemberében és 2007 januárjában nem volt hatályban. Az 1997. évi LXXXIII. törvény (Ebtv.) 34. §-ának 2010. január 1-től hatályos (2) bekezdése rendelkezik csak az alperesek által hivatkozott tartalommal. Ezen jogszabályi rendelkezésnek pedig a felperesnek a szerződések megszűnését követő végső elszámolás kapcsán előterjesztett kereseti kérelmei körében van jelentősége.

A 217/1998. (XII.30.) Kormányrendelet (Amr.) 117. §. (7) bekezdés a.) pontja és 10/c melléklete szerint a 2006. október havi teljesítmény esetében 2007. január 2. volt a díj kiutalásának esedékessége. A IV.r. alperes megszegte a szerződést, mert késedelmesen juttatta el az I.r. alpereshez a 2006. december 12-én aláírt megállapodást, holott tudomása volt arról, hogy a 2006. október hónapra járó finanszírozás utalása 2007. január 2-án esedékes. A Ptk. 298. §. a.) pontja szerint a IV.r. alperes késedelembe esett, a 299. §. (1) bekezdése értelmében köteles megtéríteni a jogosultnak a késedelemből eredő kárát.

Az elsőfokú bíróság ítéletében utalt arra, hogy a IV.r. alperes közvetlenül az eljárás e körben való berekesztését megelőzően úgy nyilatkozott, hogy a 2006. október havi finanszírozást a kórház működtetése érdekében használta fel, illetve, hogy ezt tanúbizonyítás útján tudná bizonyítani. A bíróság értékelte, hogy a **helység 1-i** kórházat 2007. január 1-jét követően nemvitásan a II.r. felperes üzemeltette, a megelőzőleg keletkezett tartozásokat a IV.r. alperestől átvállalta. A IV.r. alperes nem tett olyan előadást, miszerint a tartozásátvállalása ellenére a 2007. január 1-jét követő időpontban valamely korábbi időszakban esedékessé vált tartozást a IV.r. alperes fizetett volna meg. Nem utalt egyetlen beadványában sem arra, hogy 2007. január 1-jét követően a II.r. felperes által üzemeltetett kórház működtetésére bármely

forrást felhasznált volna. Tettek ugyan indítványt a II., III., IV.r. alperesek tanúk kihallgatására, azonban nem hivatkoztak arra, hogy ők a 2006. október havi finanszírozás mikénti felhasználásáról tudnának nyilatkozni. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a 2006. október havi finanszírozás 2007. január 1-jét követő, a **helység 1-i** kórház érdekében történő felhasználása a IV.r. alperes részéről okirati bizonyítékkal is bizonyítható lett volna, ilyen tartalmú indítványt azonban nem terjesztett elő. A bizonyítási kötelezettség elmulasztása tekintetében utalt a Pp. 386/A §. (1) bekezdés a.) pontjára és a 386/J §-ára, amely szerint a bíróság nem köteles a kiemelt jelentőségű perben a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A bíróság a követelés összezszerűsége tekintetében arra alapította ítéletét, hogy azt sem a II., III., IV.r. alperesek, sem az átutalást elvégző I.r. alperes nem vitatta.

A bíróság nem tartotta megalapozottnak a II.r. alperes egyetemleges marasztalására vonatkozó felperesi álláspontot.

A IV.r. alperes fellebbezésében elsődlegesen a részítélet megváltoztatását és a II.r. felperes keresetének elutasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését kérte.

Hangsúlyozta, hogy a felperesek és a II.r. alperes között létrejött ellátási szerződés a tárgyra és az azzal összefüggésben szükséges és elkerülhetetlen közigazgatási hatósági közreműködésre, engedélyezésre, a tevékenység közfinanszírozottságára tekintettel nem kizárólagosan polgári jogi jogviszonyt hozott létre. A vállalt kötelezettség részletes tartalmát a vonatkozó egészségügyi jogszabályok, valamint a II.r. felperes és az I.r. alperes finanszírozási szerződése határozzák meg. Az egészségügyi szolgáltatások finanszírozása a költségvetési törvény, valamint a 43/1999. (III.3.) Kormányrendeletben foglaltak szerint történik. A II.r. felperes tudatában volt annak, hogy az egészségügy területén speciális finanszírozási szabályok vannak. Az Ebtv. 35. §. (1) bekezdése szerint a finanszírozás keretében járó összegnek legfeljebb 10 %-a engedményezhető. A perbeli szerződésnek tehát jogszabályba ütközik, azaz a Ptk. 200. §. (2) bekezdése értelmében semmis az ezt meghaladó engedményezési rendelkezése. Az ügyletre tehát jogot nem lehet alapítani, a bíróságnak az igényt el kellett volna utasítania.

Mindemellett fenntartotta azon álláspontját is, hogy a II.r. felperes kereseti kérelmét az a körülmény is megalapozatlanná teszi, hogy a teljesítés esetén a II.r. felperes kógens jogszabályi rendelkezéssel ellentétesen jutna az általa nyújtott teljesítést meghaladó finanszírozáshoz. Ezzel kapcsolatosan utalt az Ebtv. 34. §. (2) bekezdésének rendelkezésére és arra, hogy a II.r. felperes 40 hónap időtartamban nyújtott egészségügyi szolgáltatást és 40 havi finanszírozásban részesült. Ezt meghaladó összegre tehát nem jogosult.

Támadta a fellebbezés a késedelmi kamat mértékét és a fizetésének kezdő időpontját is. Utalt arra, hogy a Ptk. 685. §. c.) pontja értelmében a közhasznú társaság nem minősül gazdálkodó szervezetnek, így a gazdálkodó szervezetek közötti jogviszonyra megállapított késedelmi kamatot nem lehet alkalmazni. Amennyiben azonban a IV.r. alperes mégis gazdálkodó szervezetnek minősülne, úgy a Ptk. 301/A §. (3) bekezdésének értelmében a kamatfizetési kötelezettség a jogosult fizetési felszólításának kézhezvételétől számított 30 nap elteltétől esedékes. A II.r. felperes felszólító leveleit azonban a IV.r. alperes 2010. május 20-án vette át, így június 20-tól lenne esedékes a kamatfizetési kötelezettség.

A II.r. felperes a részítéletnek a II.r alperessel szembeni keresetet elutasító rendelkezését csatlakozó fellebbezéssel támadta, melyet az ítéltábla hivatalból elutasított. Fellebbezési ellenkérelme pedig a IV.r. alperest marasztaló rendelkezés helybenhagyására irányult. Megítélése szerint a IV.r. alperes tévesen hivatkozik arra, hogy a felek között nem kizárólagosan polgári jogi jogviszony jött létre. Utalt az ezzel kapcsolatos egységes bírói gyakorlatra (BH 2004.422.), valamint az Ebtv. 30. §. (1) bekezdés, 31. §. (1) bekezdés és 36. §. (9) bekezdés rendelkezéseire. Az OEP a finanszírozási szerződés megkötésekor, teljesítésekor, de még az ellenőrzésekor sem gyakorol hatósági jogkört. Másrészt utalt arra is, hogy a felek között nem finanszírozási, hanem a 43/1999. (III.3.) Kormányrendelet 6/C §. (5) bekezdésében hivatkozott ellátási szerződés jött létre. A szerződés polgári jogi jellegén nem változtat az a körülmény, hogy az elvégzett egészségügyi ellátás ellenértékét az egészségbiztosítási alapból folyósítják. Az egészségügyi tevékenység engedélyhez kötött, ez azonban nem eredményezi a felek közötti szerződés közigazgatási jellegét.

Hangsúlyozta a II.r. felperes, hogy a felek jogviszonyára a Kormányrendelet 6/C §. (5) bekezdése vonatkozik, tehát alaptalanul hivatkozik a IV.r. alperes az Ebtv. 35. §. (1) bekezdésére. A IV.r. alperes polgári jogi szerződésen alapuló és az OEP-pel szemben fennálló követelése került engedményezésre és erre a hivatkozott jogszabály kifejezetten felhatalmazást ad. Az Ebtv. 35. §. (1) bekezdése és a Kormányrendelet 6/D §-a nem a megszűnt szerződésekből eredő finanszírozással való elszámolásra vonatkozik. Kifejtette, hogy a II.r. felperes szerződésszerűen teljesített, a IV.r. alperes azonban a szolgáltatását csak részben teljesítette. A szerződés esetleges érvénytelensége mellett sincs a bíróság elzárva attól, hogy az érvénytelen szerződés jogkövetkezményeit a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint ítélje meg (1/2010. (VI.28.) PK vélemény 8. pont). A fentiek alapján a IV.r alperes jogalap nélküli gazdagodása megállapítható lenne, így ezen a jogcímen is megalapozott lenne a kereseti követelés ebben a körben.

Hivatkozott arra, hogy az Ebtv. 34. §. (2) bekezdése 2010. január 1-jétől lépett hatályba, a felek szerződésére pedig a szerződéskötéskor hatályos rendelkezéseket kell alkalmazni. A felek megállapodása a hatályos jogszabályok szerint történt, tehát a II.r. felperes nem jutna jogalap nélkül kifizetéshez és a jogalapot a hivatkozott Kormányrendelet 6/C §. (5) bekezdése és a megkötött megállapodás biztosítja.

A 2006. október havi finanszírozás nem a II.r. felperes finanszírozása, hanem a IV.r. alperesnek az I.r. alperessel elszámolt finanszírozása. Ezt a követelést, mint a szerződésben vállalt ellenszolgáltatást ruházta át a II.r. felperesre a IV.r. alperes.

A késedelmi kamattal kapcsolatosan a II.r. felperes kiemelte, hogy a Ptk. 685. §. c.) pontjának 2007. január 3-án hatályos rendelkezései szerint a IV.r. alperes gazdálkodó szervezet. A Ptk. 301/A §. (3) bekezdése pedig csak akkor alkalmazható, ha a jogosult fizetési felszólításának kézhezvétele a jogosult teljesítését megelőzte, vagy a kézhezvétel időpontja nem állapítható meg. Erre figyelemmel a IV.r. alperes a késedelembe esés napjától köteles késedelmi kamatot fizetni a Ptk. 298. §. a.) pontja, a 301. §. (1) bekezdése és a 360. §. (1) bekezdése alapján.

Az ellenkérelmét kiegészítve hivatkozott arra, hogy az Ebtv. hatálya nem terjed ki a perbeli ellátási szerződésre.

A finanszírozási szerződés megszűnése esetén az elszámolás módjára a 43/1999.(III.3.) Korm. rendelet 6/C. §., és nem a 6/D. §. tartalmaz rendelkezéseket. A 6/C. §. (5) bekezdés hatálya nem terjed ki az ellátási szerződésre, csupán az OEP felé állapít meg kötelezettséget.

A finanszírozási díj engedményezésére az Ebtv. ugyan korlátot állapít meg, ez azonban csak a finanszírozás alanyaira vonatkozik, nem nyúlhat túl a szerződéses feleken.

Megítélése szerint a II.r. felperes elszámolási igénye egyébként akkor sem évült volna el, ha az érvénytelenség megállapítható lenne, hisz a pernek éppen a megszűnt szerződésből eredő elszámolás a tárgya.

Utalt arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla a 9.Pf.22307/2011. számú ügyben helybenhagyta a Fővárosi Törvényszék 26.G.41.286/2010/31. számú - lényegében azonos tényállás mellett hozott - ítéletét, ennek során az Ebtv. 34. § (2) bekezdését nem ítélte alkalmazhatónak.

Hivatkozott arra, hogy a Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján a kártérítés a károsodás bekövetkeztével válik esedékessé. A perbeli esetben nem volt teljesítés, illetve számla, hiszen éppen ezek elmaradása okozta a kárt.

A IV.r. alperes a fellebbezési eljárás során kiemelte, hogy a közbeszerzési eljárás, a közpénzből való finanszírozás tartalmi korlátokat állít a szerződéses szabadság elé, utóbbi csak a jogszabályi keretek között illeti meg a feleket.

A követelés alapjaként hivatkozott szerződéses rendelkezés semmis, ennek jogkövetkezménye a kereset elutasítása lehet, egyéb jogkövetkezmény alkalmazásának nincs helye.

Megalapozatlan a II.r. felperes másodlagosan jogalap nélküli gazdagodásra alapított igénye, nyilatkozata a keresetváltóztatás Pp. 247. § (1) bekezdésében foglalt tilalmába is ütközik. Mindemellett az érvénytelenségből adódó esetleges elszámolási igény már el is évült.

Hangsúlyozta, hogy az engedményezésre alapított követelés nagyságrendekkel meghaladja a II.r. alperes által átvállalt tartozásokat.

A II.r. felperes tévesen értelmezi a Ptk. 301/A. § (3) bekezdésében foglaltakat. Utalt ezzel kapcsolatosan az EBH.2010.2128. számú eseti döntésre.

A IV.r.alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a részítélettel elbírált kereseti kérelem körében a szükséges bizonyítást lefolytatta, a peradatok okszerű mérlegelésével megállapított - a fellebbezésben sem támadott - tényállás alapján helyes jogi következtetésre jutott, döntésével és annak indokaival az ítéltábla egyetértett, a fellebbezésre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

A IV.r. alperes a II.r. felperes igényével szemben az Ebtv. 35. §. (1) és 34. §. (2) bekezdésében foglalt rendelkezésekre alapította védekezését.

Az ítéltábla - szemben a II.r. felperes által kifejtettekkel - osztotta a IV.r. alperes azon álláspontját, hogy az Ebtv. és a 43/1999. (III.3.) Kormányrendelet (továbbiakban: Korm.rend.) hatálya kiterjed a felek perbeli jogviszonyára. Az Ebtv. 1. §. (1) bekezdés c.) pontja szerint ugyanis a törvény hatálya kiterjed egyebek mellett az egészségbiztosítási ellátások teljesítésében szerződés alapján résztvevő szolgáltatókra, míg a Korm.rend. 1. §-a értelmében a rendelet hatálya kiterjed a finanszírozóval az egészségbiztosítási alapról finanszírozott egészségügyi szolgáltatás nyújtására szerződött egészségügyi szolgáltatókra.

A IV.r. alperes 2006. december 31-ig, a II.r. felperes pedig 2007. január 1-jétől a Korm.rend. 2. §. b.) pontja szerinti szolgáltatónak minősült és éppen a szolgáltató személyében való

váltás lebonyolítását szolgálták a perrel érintett megállapodások, az ellátási szerződés vitatott rendelkezései is.

A kifejtettekre figyelemmel a feleket a Ptk. 200. §. (1) bekezdése szerint megillető szerződéses szabadságot a jogviszonyukra irányadó Ebtv. és Korm.rend. bizonyos kógens rendelkezései korlátozhatják.

Ennek folytán érdemben kellett állást foglalni abban, hogy a feleknek a 2006. októberi teljesítés ellenértéke tárgyában kötött - a felek viszonylatában a Ptk. 328. §. (1) bekezdése szerinti engedményezésnek minősülő - megállapodása ellentétes-e a IV.r. alperes által hivatkozott kógens jogszabályi rendelkezésekkel.

Az Ebtv. 35. §. (1) bekezdése ugyan a finanszírozás keretében járó összeg 10 %-át meghaladó engedményezését kizárja, ez a rendelkezés azonban a finanszírozási szerződés folyamatos fennállása során irányadó követelményt fogalmaz meg, éppen az ellátás folyamatosságának biztosítására hivatott. A szolgáltató váltás esetére a Korm.rend. 6/C. §. (5) bekezdése speciális rendelkezéseket tartalmaz, amely a finanszírozási szerződés ezen bekezdésben foglaltak szerinti - perbelivel egyező - megszűnése esetére kifejezetten lehetővé teszi, hogy a finanszírozási szerződés megszűnését megelőzően nyújtott és elszámolható teljesítmények után járó díjról a szerződő felek külön megállapodásban rendelkezzenek, adott esetben engedményezéssel ruházzák át, melynek következtében az OEP a megállapodásnak megfelelően utalványozza az érintett és elszámolt díjat. Ilyen megállapodást tartalmaz a 2006. októberi teljesítmények után járó díj tekintetében a felek által 2006. november 14-én kötött ellátási szerződés és az ennek alapján 2006. december 12-én kötött megállapodás. Így tehát ezen szerződéses rendelkezések nem ütköznek az Ebtv. 35. §. (1) bekezdésébe.

Alapítván a IV.r. alperesnek az Ebtv. 34. §. (2) bekezdésére alapított védekezése is. A 2010. január 1-jétől hatályos normaszöveg ugyanis egy korábbi - engedményezésre irányuló - polgári jogi megállapodást az adott felek - a II.r. felperes és a IV.r. alperes - jogviszonyában nem írhat felül. Az Ebtv. korábban hatályos szövegét a hivatkozott korlátozó rendelkezéssel kiegészítő 2009. évi CLIV. törvény kifejezett ilyen irányú rendelkezése hiányában a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény 12. §. (2) bekezdése erre nem ad lehetőséget, ennek értelmében ugyanis a jogszabály a kihirdetését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé. Az Ebtv. 34. §. (2) bekezdésének ezen 2010. január 1-jétől hatályos rendelkezése az ezt követően létrejött jogviszonyokra tartalmaz irányadó rendelkezést.

Ezt támasztja alá a 2009. évi CLIV. törvény 21. §-ához fűzött miniszteri indokolás, valamint a Korm.rend. 6/C. §. (6) bekezdésének ugyancsak 2010. január 1-jétől hatályba lépett (és 2010. december 31-ig hatályban lévő) rendelkezése is, amely szerint a finanszírozási szerződés (5) bekezdés szerinti megszűnése esetén az új megállapodás, illetve szerződés megkötése során kell figyelembe venni az Ebtv. 34. §. (2) bekezdésének érintett rendelkezését.

A kifejtettekre figyelemmel tehát a felek között kötött szerződés érvényes rendelkezéseinek megsértésére alapította az elsőfokú bíróság részítéletében a IV.r. alperes kártérítés címén való marasztalását.

A fentiekben túl utal arra az ítélet, hogy az elsőfokú bíróság már az első tárgyalást kitűző (4. számú) végzésével felhívta a IV.r. alperest, hogy a 15 napon belül előterjesztendő ellenkérelméhez csatolja a 2006. október havi finanszírozás felhasználásával kapcsolatosan született okiratokat. A IV.r. alperes azonban a felhívásnak nem tett eleget, okirati bizonyítékai nem csatolta, egyéb bizonyítási indítvánnyal sem élt, csupán a tárgyalás e körben való berekesztését megelőzően adta elő, hogy az október havi finanszírozási összeget a **"Helység 1-i Kórház működtetése érdekében"** használta fel és ezt tanúkkal tudná igazolni. Ezen indítványának a teljesítését a fenti körülményekre figyelemmel a Pp. 3. §. (4) bekezdés utolsó fordulata szerint a bíróság azonban köteles volt mellőzni.

Megalapozatlan a IV.r. alperesnek a kamatfizetés kezdő időpontját és a kamat mértékét érintő fellebbezési kérelme is. A Ptk. 685. §. c.) pontjának a követelés - Ptk. 360. §. (1) bekezdés szerinti - esedékessé válásakor, azaz 2007. január 3-án hatályos rendelkezései szerint a IV.r. alperes gazdálkodó szervezetnek minősült. Erre figyelemmel a késedelmi kamat mértékének meghatározására a Ptk. 301/A §. (2) bekezdésének rendelkezései alkalmazandóak.

A kamatfizetési kötelezettség szintén a tőkeköveteléssel egyidejűleg vált esedékessé, a Ptk. 301/A §. (3) bekezdésének ettől eltérő rendelkezései ugyanis kizárólag a kereskedelmi ügyletek ellenértékének kiegyenlítése körében irányadóak, nem érintik a kártérítési kötelezettség megfizetésének esetét. Ezzel kapcsolatosan az ítélet utal arra, hogy a Ptk. ezen rendelkezésének megalkotását az Európai Parlament és a Tanács 2000. június 29-i 2000/35/EK irányelvvel kapcsolatos jogharmonizációs törekvés indokolta, az irányelv (13) bekezdése, valamint a Ptk. módosításáról szóló 2002. évi XXXVI. törvény általános indokolásának III. 2. pontja a fenti tartalmú jogalkotói akaratot egyértelműen igazolja.

A kifejtettakra figyelemmel az ítélet az elsőfokú bíróság részítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján helyben hagyta. Az ítélet ugyanakkor a Legfelsőbb Bíróság PK. 154. számú állásfoglalásában, valamint a 4/2009. (XII.14.) PK véleményének 1. pontjában foglaltakra figyelemmel a IV.r. alperes fellebbezése folytán feljegyzett fellebbezési illeték, továbbá a másodfokú eljárás során felmerülő ügyvédi munkadíjból álló perköltség tekintetében a határozathozatalt mellőzte, mert úgy ítélte meg, hogy a II.r. felperes és a IV.r. alperes egymással szemben érvényesített egyéb - a részítélettel el nem bíralt - követeléseire figyelemmel a perköltségnek a Pp. 75. §-ában meghatározott minden elemére kiterjedő döntésre nem volt lehetőség.

Győr, 2012. április 25. napján

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

. Sarmon Hedvig sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó:

